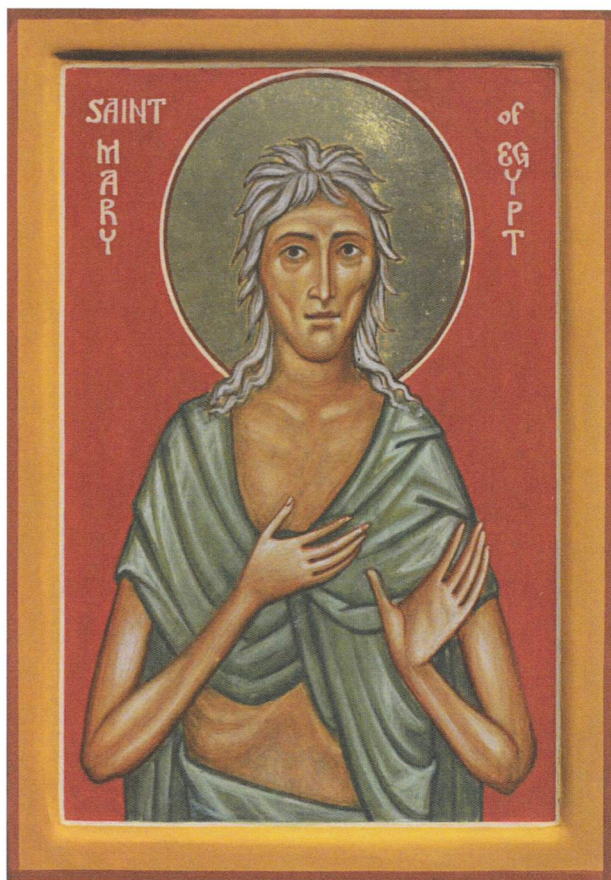
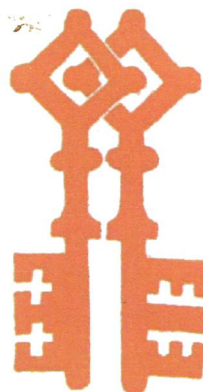
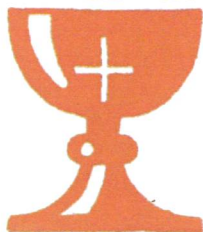
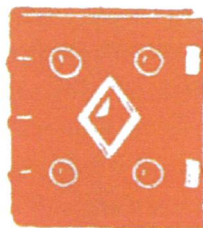

RE-FORMATIO

ÅRGANG 57

ISSN 0900-85

1/2015

På forsiden: Den hellig Maria af Ægypten

Ved René Yde

Maria levede i Ægypten i det sjette århundrede. Da hun kun var 12 år gammel, stak hun af hjemmefra og kom til Alexandria. Hun var drevet af kødets lyst og levede et utugtigt liv. Man kan ikke engang kalde hende en skøge, for hun nægtede ofte at tage imod penge fra mændene. Hun overlevede ved at tigge og spinde hør. Sådan levede hun i 17 år. En dag mødte hun en gruppe mænd, som var på rejse mod Jerusalem til festen for korsets ophøjelse. Maria tog med og på rejsen morede hun sig med at forføre mændene. Da hun kom til Jerusalem og ville gå ind i kirken til gudstjeneste, blev hun forhindret i at komme ind ad døren af en usynlig kraft. Da hun 3 gange uden held havde forsøgt at komme ind i kirken, forblev hun udenfor, hvor hun fik øje på en ikon af den hellige Guds Moder. Maria begyndte at græde. Hun angrede sit syndige liv og bad om, at hun måtte blive ledet af Guds Moder. Efter denne dybe omvendelse flygtede hun ud i ørkenen, hvor hun levede i bod og anger. I 17 år blev Maria plaget af fristelser til at vende tilbage til synden og verden, men hun overkom disse fristelser. Derefter levede hun 47 år i ensomhed i ørkenen. Derefter mødte hun præsten Sosima, som hun fortalte sin livshistorie til. Hun døde under forunderlige omstændigheder den første april i år 522. Hun mindes på sin dødsdag, men i den østlige kirke mindes hun tillige hvert år på femte søndag i fasten på grund af sit eksempel på bod og omvendelse fra synden.

Guddommeligt oplyst ved Korsets nåde / Blev du en omvendelsens strålende flamme / Du lod lidenskaberne tilbage i mørket, og Sosima skuede dig / Som en Guds engel i ørkenen, ærværdige moder Maria / Med ham har du din bolig i himmelen / Bed derfor til Kristus om frelse for os alle.

Hun, som fordom hengav sig til lidenskaber og laster / Blev i dag ved angeren en Kristi brud / Ved dit liv blev du englenes lige / Ved Korsets våben ødelagde du dæmonerne / Derfor viste du dig, hellige Maria / Som en strålende brud i Guds Rige.

Prædiken på Passions-søndag

(5. søndag i fasten) Af pastor emeritus Bjørn Hansen. Holdt ved en messe i Sankt Ansgar Fællesskabet den 06.04.2014

Passions-søndag! - Om 2 søndage har vi Herrens Opstandelses Dag. Og ind imellem, den meget Stille Uge, da Herren Jesus lider og dør for os på korset. - Alt, som Han selv havde forudset og forudsagt. Som Han begyndte at give det til kende for disciplene - straks efter Peters og de andre disciples Trosbekendelse til Kristus Jesus - og Hans egen påfølgende Forklarelse i Guds skikkelse (Hans egen egentlige skikkelse ...) på Taborbjerget:

Under tavshedslofte betror Jesus sine egne, at den Kristus - som nu snart for deres øjne skal lide og dø, men genopstå fra de døde - i grunden hører hjemme i Guds liv og det himmelske lys, i fællesskabet med alle Guds hellige, og frem for mange Moses og Elias (de kommer som bekendt synligt til stede hos Ham dér på bjerget!) - Og de to tilkendegiver dermed, at hidtil har Loven været Herrens gode vilje og vogter for menneskers liv (Moses!). Medens Profetien fra først til sidst er vor Guds løfte/forjættelse om Hans egen yndlingsskabnings frelse, om menneskers evige Liv og Fællesskab med Ham selv - i Lyset (Elias!).

I dag, Passions-søndag, står vi da på dørtrinet til den lidelse, som Herren selv skal bære og har forberedt sine disciple på. - På den lange vej hen gennem faste-ugerne står vi derfor nu på det sted, hvor Passionen (lidelsen) for alvor fordybes og Herrens egen ængstelse tager til, indtil den ender i Getsemane-nattens gru og blodige sved (mellem torsdag og fredag, den uge), og Han også overgiver sig selv i Faderens vilje og til kalkens (lidelsens) bitterhed. - Passions-søndag! Lidelsens søndag. Den Herrens grufulde lidelse, (som nok kan kalde på vor med-liden, og må smerte os inderst ved tanken om vore egne synder og misgerninger?) Men dog først og fremmest forkynder os: vor Herres Jesu Kristi egen lidelse for os! Hans offer for os! Offeret i forbøn for os!

Indtil Kristus var *loven* (iht. den GI Pagt) folkets og menneskers vogter, og *profetien* vort håb. - Her, i dag, da den Hlg. Johannes Apostel er Evangelisten for os, minder han os om, hvorledes Jesus stærkt inddrager også stamfaderen Abraham i frelsens plan og disse begivenheder omkring Verdens Lys, Sønnen. Abraham med *forjættelses-pagten*! - Hvordan det sker, ser vi her i et kort gennemløb af nogle hovedtanker i evangelieteksten:

v. 46: "Hvem af jer kan påvise nogen synd hos mig?" - Jesus spørger jøderne - & Vi hører og slutter deraf: altså er Jesus selv *det rene og syndfrie, det lydefri offer til Gud for os!!!* (for hvem ellers?)

v.50: Jesus tilkendegiver endvidere: at Faderen alene "søger og dømmer" om Sønnen (NB: i jødernes øjne er Han allerede dømt som en dæmonbesat). Altså, må vi med stor lettelse slutte: Faderen dømmer Jesu offer gyldigt (rent og uden synd!), og finder Hans offerbøn for os alle velbehagelig!

v.51: og Jesus lover: "Den, der holder fast ved mit ord, skal aldrig i evighed se døden!" - "holder fast"? dvs. går ind under Hans forbøn og sone-dække over syndere/over dig og mig. - & "skal aldrig i evighed se døden"! m.a.o. at FRELSEN i kort begreb er: for EVIGHEDEN (uden død!), og dens mål og essens er LIV for evigt.

Derfor kan vi nu først sammenfatte dette: at Jesus - som det rene offer - ved bøn, som er velbehagelig for Gud - har vundet en frelse ind hos Gud, ind til livet for evigt - for alle mennesker, for dig og mig. Det har vi lov tro. Og skal blot tro Ham for!

Det vækker naturligvis en voldsom forargelse og vrede hos jøderne (tilhørerkredsen den dag), da det går op for dem, at denne lærer og Rabbi opfatter sig selv som Sønnen (Gud nærmere end nogen anden, nogensinde før), og tilregner sit eget talte ord større kraft end Abrahams eller nogen af profeterne.

Og da - v.56 - tværs gennem al forargelse og vrede - griber Jesus til og tager stikket hjem: "Abraham, jeres fader, jublede over at skulle se min dag. Og han fik den at se og glædede sig!" - Abraham *længtes* - og han *fik at se*.

Han levede m.a.o. under profetien *engang*, men så den omsider opfyldt *nu!* i Kristus-tiden! - seende fra Himmelsalen, må vi tro? - han også - akkurat på samme vilkår, som allerede Moses og Elias er vidner på Forklarelsens bjerg ... og endvidere, som Herren Jesus dér på Taborbjerget lod sine 3 disciple, og yderligere senere, lod alle, få lov at se & indse ...

v.57: Forbløffede må tilhørerne øjeblikkeligt udbryde: "Du er endnu ikke 50 år, og du har set Abraham?" Hvorefter Jesus øjeblikkeligt griber til igen, en sidste gang: "Jeg er, før Abraham blev født!"

"Jeg er, før Abraham blev født!" ... Midt i denne tilhørerskarer står således Han, som taler kraftens ord NU, det evige ord, som var i begyndelsen. Han, som selv er Ordet - & Han ER! slet og ret! Er selv den "Jeg er", den som kaldte Moses fra den brændende tornebusk i Midjans ørken: Gå, og frels mit folk ud af Egyptens trældom!

Dette er stort! - Vi må dvæle ved det i lille øjeblik mere: Her på Passions-søndag? (Ganske uanset, at der er liv og lys og evighed i dette, som var vi allerede på Opstandelsens dag?) - Her taler Han jo til os, på vej til Golgata, - taler ordet, - er selv Ordet - *Han*, det evige ophav til hele skabningen (Skaberen, Faderen!), - *Han*, den evige lovgiver for alle sine skabte børn (Folkets frelser i al nød!), - og nu lige her, midt i den tilhørerskare, og midt blandt os i Passions-messen, *Han*, den evige forsoner (Frelseren og Forløseren for alle folkeslag, altid og alle vegne!), som går til lidelse, kors og død for hver eneste af os.

Sandelig, Han er Verdens lys! (som Han selv siger det et andet sted i talens sammenhæng) Han er den JEG ER, hvis dag Abraham glædede sig til at se - og fik at se!

"Sønnens dag" - ? - ER at Han kom til syne (åbenbarede) iblandt os mennesker dengang ... talte, ofrede og bad. - & Sønnens dag ER at Han fortsat er således til stede iblandt os. Vi vover endda at tilføje et "synligt" til stede!? (tilbage til om et øjeblik!) - & Sønnens dag ER at det bliver dag for vore formørkede sjæle og tanker, at det bliver lyst i vor inderste ånd, (der

hvor Guds liv blæser i os og kysser os), fordi Han taler Ordet til os og formidler Kundskab til os, evig og sand kundskab, ikke stjålet kundskab som under syndefaldet. – Sådan ser Abraham & vi & alle troende: Jesu Kristi Dag, nu i dag! – (Både at vi ser Ham! og at Han gør lyst i os!) - Og netop for at vi skulle kunne se den dag, det lys, måtte det i dag være Passions-søndag og om 1½ uge Langfredag.

Jesus bygger som sagt dagens tale over Abraham og jøderne/Gudsfolket. - Hebræerbrevets Apostel (i epistelteksen!) tager på tilsvarende måde udgangspunkt i den gamle Pagt, hos Moses og Telthelligdommen i ørkenen, da Folket vandrer under Herrens opmærksomhed – bort fra trældommen, gennem alle fasters ørken, ind i det forjættede land. – Dengang var Herren nær i Teltet, talte ansigt til ansigt med Moses i skymulmet, og modtog ypperstepræsten i det Hellige, ja, i det Allerhelligste, med offer og forbønner, som foreskrevet, dvs. givet og tilladt af Herren selv. – Således (forkynder Apostelen os) er Kristus NU som vor ypperstepræst, gennem svare lidelser – iht. Guds evige plan og vilje – gået ind gennem det mere fuldkomne telt, ind i Himlens Helligdom, for at bringe sig selv som det fuldkomne offer for os, til Guds glæde og velbehag. Og således har Frelsens arv for os, for Kristi lidelses og døds skyld, nu vokset sig så meget større og mere underfuld. Engang omfattede den et troskabens liv med Gud til *døden*. Nu omfatter den livet for os *evigt*, ved tro på Kristus, Frelseren og Forsoneren.

Søren Kierkegaard, 200-års fødselaren fra 2013, udtrykker et sted, at – *vil du flytte nogen fra ét sted i hans tilværelse til et andet, da må du finde ham dér, hvor han er, og slå følge med ham videre derfra*. (En glimrende, medmenneskelig regel? Og faktisk en grundlæggende regel for al god pædagogik?) - NET-OP SÅDAN opsøgte og fandt Herren sit folk i Egypten og trældommen, for at føre folket til det forjættede land.

– NETOP SÅDAN blev vor Gud selv menneske som Jesus midt i landet og folket, for at opsøge os alle, og for om muligt at føre hver eneste af os fra folkeslagene til frelse og liv. - & NETOP SÅDAN har vor Frelser Jesus valgt at komme synligt til os i dag, for at finde os og tage os ved hånden videre

herfra. – Mon dog synligt? - Ufatteligt! - Dog netop derfor kommer Han i en synlig skikkelse, som vi er fortrolige med: nemlig i brødets og vinens skikkelse, som sit ofrede legeme og blod for os, med stærk bøn om vor sjæls salighed – og rækker os sig selv, så vi kan spise og drikke, og styrkes ved Ham.

Vor Frelser går til lidelse, kors og død for os, - som et offer, med bøn for os! De lidelser, den kamp, den sejr deler Han NU med os, når Han her rækker os sig selv, legemet og blodet, og tager os med ved hånden, videre herfra.

Kære menighed! Velkommen til Herrens bord! Og til den videre vandring med vor Frelser til Påske-festen og til Livets fest hos Fader i Himlen.

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden! som i begyndelsen, så nu og altid og i al evighed! Amen!

Formandstale i FKF 2014

Af René Yde

Fællesskabet Kirkelig Fornyelse har ikke mange aktiviteter i løbet af året, så der er ikke så mange ting at berette. Vi har holdt et par bestyrelsesmøder, hvor vi primært har planlagt dette landskonvent. Der er dog to praktiske spørgsmål, som jeg vil nævne og som generalkapitlet skal gøres bekendt med.

1) Olav Fog har trukket sig tilbage, som leder af Re-formatio's Forlag. Vi siger ham tak for hans arbejde. Vi skal derfor finde ud af, hvad der skal ske med forlaget. Skal det nedlægges eller er der nogen, som vil fortsætte som forlags leder?

2) Vi har haft for skik at holde landskonventet skiftevis i København og Århus. Jeg vil sammen med bestyrelsen foreslå, at vi fremover udelukkende holder vore landskonventer her i København.

Dette var den praktiske del af min formandstale og nu kommer den mere principielle.

Lad mig dog først sige, at jeg ville ønske, at jeg kunne have holdt en anden slags formandstale. Jeg ville ønske, at jeg kunne have talt om fred, glæde og Guds kærlighed. Jeg ville gerne tale om fremtid og håb. Men vi lever i en ond tid. Jeg tror ikke, at vi er i de sidste tider og verdens ende er umiddelbart forestående. Men vi er i gang med generalprøven på verdens ende. Antikrists ånd er virksom og troen forsvinder fra verden og menneskenes hjerter. Verden fordjævles og kætteriets ugræs trives i bedste velgående. Men jeg er kommet for hurtigt i gang.

Inden for litteraturvidenskaben, altså den videnskab, som beskæftiger sig med analysen af skønlitterære tekster, så som romaner eller skuespil, har man et begreb, en teknisk term, som kaldes Deus Ex Machina.

Det betegner en måde, hvorpå en forfatter af en roman eller et skuespil, løser problemstillingen i historiens plot. Dette begreb bruges til at forklare, hvordan en histories problem kan løses. Det betegner en løsning, som er uforudset, uventet og til en vis grad ulogisk. Der er tale om en løsning, som ikke ligger i logisk forlængelse af historien. Det er noget helt uforudset, som pludselig sker og som løser problemet i historiens handling.

Lad os forestille os en historie i bedste Morten Koch stil. Manden på gården sidder i gæld til op over begge øre. Den fædrene gård er på vej på tvangsauktion, fordi manden ikke har penge til at betalte terminen og uanset hvad han gør, kan han ikke skaffe pengene. Pludselig dukker den rige onkel fra Amerika op. Han har tegnebogen fuld af penge og han betaler gælden. Det er en Deus Ex Machina.

'Deus ex machina' er latin og betyder ordet 'guden fra maskinen'. Det er et udtryk, der stammer fra antikkens teateropførelser. Når guder skulle materialisere sig fra himlen og gribe ind i handlingen under stykket, anvendte man en slags kran ('machina') til at hejse skuespilleren ned med.

Filosoffen Platon antyder i sin dialog 'Kratylos', at dette fænomen blev brugt af tragedieforfatterne til at lade en gud gribe ind, når man ikke kunne finde på en ordentlig slutning, og filosofen Aristoteles kritiserede med rette forfatteren Euripides for at bruge tricket, bla. i en af sine berømteste tragedier, 'Medea': Efter drabet på sine børn flyver Medea nemlig temmelig uventet bort i en vinget vogn, så man helt slipper for et langt retsligt efter-spil!

Nu om dage bruges deus ex machina om et dramaturgisk greb, der bringer en uventet eller overraskende løsning på problemerne, både i litteratur, skuespil og i film, og det opfattes ofte som en letkøbt løsning, når en plot-knude skal løses op, som f.eks. når et øjenvindne belejligt dukker op i sidste øjeblik med det afgørende bevis, eller når kavaleriet viser sig i horisonten.

Dette begreb betegner altså noget uforudset og positivt, som pludselig og uventet sker og som løser et alvorligt problem. Der er tale om en direkte guddommelig indgriben i menneskenes historie. Det bruges mest af forfattere, når de har gjort historien så indviklet og uløselig, at det er den eneste måde at løse problemet på.

Jeg har allerede antydnet, hvordan dette kneb kritiseres, fordi det på en eller anden måde virker utilfredsstillende. Der sker lige pludselig noget positivt, som løser problemet. Vi ønsker at løsningen på problemet skal være logisk og ligge i historiens gang og at tingene skal udvikle sig i den rigtige retning og samtidig give mening for tanken og medføre en tilfredsstillende afslutning på historien.

Men hvorfor har vi egentlig så svært ved at acceptere en sådan pludselig positiv ændring af tingenes tilstand? Vi kan godt acceptere det, hvis der pludselig sker noget uventet, som er negativt og som ødelægger alting? Ting i menneskenes historie går nogen gange i hårdknude og er umulige at løse for menneskene, men nogen gang, så sker der noget positivt, som løser problemet på en uventet og uforudset måde. Nogen gange sker der undere. Nogen gange griber Gud faktisk ind og ændre på tingene.

Nogen gang forbarmer Gud sig og lade tingene få en ny begyndelse. Nogen gange lader Gud os få en ny chance og en ny start.

Deus Ex Machina betegner helt bogstaveligt, hvordan Gud pludselig træder frem på historiens scene og løser problemet i historien, når tingene er blev alt for indviklede og for forfærdelige til, at menneskene kan se en løsning på problemet.

Hvorfor siger jeg alt dette her? Hvorfor taler jeg om dette litterære kunstgreb?

Fordi vi, som tilhører den danske kirke og det danske folk, er kommet i en forfærdelig indviklet og uløselige situation, som kun kan løses ved direkte guddommelig indgriben. Vi er kommet til et punkt, hvor det er den eneste løsning på problemet. Vi har brug for, at Gud kommer frem og løser problemet, for vi kan ikke. Vi befinder os i en ond cirkel, som kun Gud kan bringe os ud af.

Er det ikke sådan, at den danske kirke, indstiftet af den hellige Ansgar, ikke længere er en ret kristen kirke? Er den danske kirke faldet? Forkyndes evangeliet ret? Forvaltes der sande sakramenter? I dag er det nemmere at finde kætteri end rettroenhed. Kætteri er blevet reglen frem for undtagelsen. Alle mulige former for vranglære florere og synd er blev et alminelig borgerligt livsmønster. Vi er kommet til et punkt, hvor i hvert fald jeg ikke ser nogen løsning. Tingene er gået i hårknude. Der er intet vi kan gøre. Vi kan forlade den danske kirke og tilslutte os en gyldig kirke med gyldige sakramenter eller vi kan blive og håbe på og bede om guddommelige indgriben.

Jeg er 35 år kan med lidt god vilje stadig kaldes "en ung mand" og det ligger i unge mænds natur, at de ønsker at handle og at gøre noget. Når de kan se et problem, så tænker de, at der da må være noget vi kan gøre for at løse problemet. Men der er situationer, hvor man ikke kan gøre noget. Jeg ville ønske, at jeg kunne sige: Lad os gøre det eller det, så løser vi problemet i den danske kirke på den måde. Men det kan jeg ikke.

Fællesskabet KIRKELIG FORNYELSE

LANDSKONVENT den 14. til 16. maj 2015

Hovedtema: Én, hellig, katolsk og apostolisk Kirke.

*På den klippe vil jeg bygge min kirke,
og dødsrigets porte skal ikke få magt over den. (Matth. 16,18)*

Sted: Kingos Kirke med menighedslokaler, Bragesgade 35,
2200 København K

PROGRAM:

Kristi Himmelfartsdag den 14. maj 2015

- Kl. 14.30 Læst messe ved pastor René Yde. Herefter velkomst.
- Kl. 15.30 Kaffe
- Kl. 16.00 Pastor Terje Tønnessen: Kirken som katolsk og apostolisk
- Kl. 18.00 Vesper: Celebrant: Pastor em. Erik Sloth
- Kl. 19.15 Middag
- Kl. 21.45 Completorium

Fredag den 15. maj 2015

- Kl. 09.00 Festmesse: Celebrant: Sognepræst Jens Chr. Larsen, Dia-
kon: Pastor René Yde, Subdiakon: Chr. Ankerstjerne
Rønneberg, Præd.: Pastor em. Bent Honoré
- Kl. 10.30 Let morgenkaffe
- Kl. 11.15 Generalkapitel ifølge
vedtægterne
- Kl. 12.15 Tolvsang
- Kl. 12.30 Frokost
- Kl. 13.30 Generalkapitlet fortsættes.
- Kl. 16.30 Festvesper med procession: Celebrant: Pastor em. Erik
Sloth, Præd.: Sognepræst Steen Sunesen
- Kl. 17.45 Middagsmad
- Kl. 20.00 Pastor em. Ole Wierød: Luther og det katolske
- Kl. 22.00 Completorium

Lørdag den 16. maj 2015

- Kl. 10.00 Festmesse: Celebrant: Sognepræst Jens Chr. Larsen, Dia-
kon: Pastor René Yde, Subdiakon: Chr. Ankerstjerne
Rønneberg, Præd.: Pastor em. H.O. Okkels
- Kl. 11.30 Almindeligt samvær, hvorunder der serveres et glas vin
- Kl. 12.15 Tolvsang
- Kl. 12.30 Frokost
- Kl. 13.30 Pastor em. Erik Sloth: Folkekirken – en del af Kristi
legeme?

Afslutning ca. kl. 15.30.

PRAKTISKE OPLYSNINGER

Konventsafgift: Kr. 200,- for hele landskonventet. For enkelte foredrag betales kr. 75,-. Der er 50 % rabat for studenter. Man opfordres til at betale forud for landskonventet.

Betaling kan ske ved overførsel til FKF's kontonummer: Danske Bank; reg.nr. 1551; kontonr: 0002 08 81 42.

Overnatning må hver enkelt selv sørge for.

Tilmelding til måltid er sker senest den 22. maj 2014 til fællesskabets kasserer Nete Marie Hjorth Madsen, Gillesager 268, 5. sal, tv., 2605 Brøndby, tlf. 28 90 03 29, e-post: netemarie@gmail.com

Priser for måltider:

Morgenmad: 15 kr.

Frokost: 45 kr.

Middag: 150,00 kr.*

Konventsafgift: 200,00 kr.

Drikkevarer kan købes. Kaffe 10 kr. Anmeldelse til måltider er bindende.

**) Ret til ændringer forbeholdes, da prisen vil afhænge af deltagerantallet.*

Den danske kirke er grundlagt af den hellige Ansgar, Nordens apostel. Siden da er messen blevet fejret i Danmark, mennesker er gået over fra døden til livet ved dåb og tro. Det glædelige budskab om vor Herre Jesus er blevet forkyndt til tro og til efterfølgelse for det danske folk.

Vi er altså en del af en tradition, der går tilbage helt til den første pinsedag og vi fastholder den tro og den gudstjeneste, som er bevaret og overgivet i kirken siden da. Vi ønsker ikke at ændre på eller tilføje noget til troen, læren eller moralen og vi fastholder den almindelige (katolske) kirkes skikke, sæder, regler og love.

Hvordan forholder det sig med dette, når vi samtidig af hjertet fastholder vor kirkes sande evangeliske arv? Hvilken rolle bør vor kirkefader Martin Luther spille og hvordan kommer det evangeliske i spil med den kirke, som vi bekender os til i trosbekendelse? Vi bekender nemlig den almindelige (katolske) kirke, som hviler på det apostoliske vidnesbyrd og forkyndelse.

Katolsk betyder "i overensstemmelse med helheden." Kirken er almindelig i den betydning at den forkynder den hele og vanlige tro uden ændringer eller tilføjelser, der ville gøre den ugyldig og hindre sjælenes frelse.

Vel mødt til landskonvent i KIRKELIG FORNYELSE. MVH René Yde

Vi kan ikke med vore små menneskelige kræfter på ny føre den danske kirke tilbage på rette spor.

Det eneste vi kan håbe på og bede om er en Desu Ex Machina. Hvis alle de problemer, som findes i den danske kirke skal løses, så har vi brug for at Gud griber ind. I vore bønner må vi sige til Gud: Hvis du ønsker at dette skal løses, så må du gøre det, for vi kan ikke. Det eneste vi kan håbe på er guddommelig indgriben. Vi kan ikke løse problemet. Der er intet vi kan gøre. Det eneste vi i denne situation kan gøre er at være fuldstændig egoistiske ... jeg mener: Her drejer det sig for hver enkelt af os om, at vi får vores sjæle frelst. Vi må arbejde med frygt og bæven på vor egen frelse og koncentrere os om dette. Vi må overlade til Gud at ændre, hvad der skal ændres. Vi skal våge og bede og søge de steder, hvor ordet forkyndes ret og sakramenterne forvaltes efter Jesu indstiftelse. Vi må – midt i denne mørke tid – bevare evangeliets lys i vore sjæle. Lad os kæmpe for at bevare den almindelige og apostoliske tro i vore egne hjerter. Kampen er tabt i den danske kirke. Lad os hver især søge i bøn og bibellæsning og bod og daglige omvendelse at finde vejen til Himlen. Magthaverne i den danske kirke kan tage nadveren fra os. De kan fjerne nådemidlerne. De kan forkynde kætteri og vildfarelse, men de kan ikke i deres magtbegær og ondskab forhindre os i at blive frelst. Vi kan komme til Himlen uden nadveren, men ikke uden den sande tro, som en gang for alle er overdraget de hellige.

Her må jeg spørge om det i det hele taget er muligt at gøre noget ... selv for Gud. Forfatteren til hebræerbrevet skriver: "... det er umuligt at føre dem til ny omvendelse, som én gang er blevet oplyst og har smagt den himmelske gave, dem som har fået Helligånden og smagt Guds gode ord og den kommende verdens kræfter, og som så falder fra..." (Hebr. 6,4-6)

Dette gælder for enkeltpersoner, men også for et folk og et folks kirke. Jeg tror, at vor kirke er kommet til det punkt, hvor omvendelse ikke er mulig. Det danske folk har kendt frelsen i Jesus Kristus og det har ... som folk ... forkastet ham. Frelse er stadig mulig ... for enkelte sjæle og for enkelte personer.

Vi kan stadig nå at komme til Himlen, men jeg tror ikke, at den danske kirke står til at redde, medmindre Gud griber ind. Og hvis han vil, så kan han gøre det. Gud kan forbarme sig i den 12. time og på ny give liv og vækst. Men måske først efter der er sket noget stort og forfærdeligt. Det gamle Israel blev aldrig fri for afguderiets synd, før efter Jerusalems fald og bortførelsen til Babylon. Måske står vi overfor at Gud griber ind med krig eller naturkatastrofer eller sygdom for at bringe menneskene tilbage til troen og til kærligheden og livet.

Vi i Fællesskabet Kirkelig Fornyelse ønsker at kæmpe for traditionel kristendom i den danske kirke. Vi ønsker, at denne provins i Jesu Kristi universelle og almindelige kirke skal være en sand Kirke, hvor evangeliet forkyndes ret og sakramenterne forvaltes til frelse for sjælene. Vi har kæmpet og kæmpet for at opretholde den danske kirke, så hun kan bringe frelsen og Guds nåde og kærlighed til det danske folk. Vi har kæmpet ... men spørgsmålet er: Har vi tabt kampen?

Måske er det eneste vi kan sige: Lad nåden komme og verden forgå. Ja, kom Herre Jesus. Amen.

LUST

Af abbed Tryphon, Den Al-barmhjertige Frelseres Kloster i staten Washington, USA

Waging war against the flesh

Since the eyes and the ears are the doors of the soul, an Orthodox Christian must not leave the body without attention. Unlike the religion of Gnosticism, which teaches the separation of soul and body, with the physical world being evil and something to be overcome, historic Christianity teaches the unity the body and soul, with the physical world being transformed and made anew in Christ. This means that, while caring about one's soul, an Orthodox Christian must not leave the body without attention.

The body is given over to temptation, which is rooted in the mind. As Christians we know that we must never play with temptations, for in doing so we have already fallen half-way. Thus, an Orthodox Christian who takes his salvation seriously would never partake in seductive dances, or enter into flirtation as though it were a sport, for he would know this to be a dangerous game.

Temptations gain hold when we entertain dirty thoughts and ideas, sometimes by allowing our eyes and ears to entertain things that can overcome our will, causing us to fall. It is much easier to stop a temptation in the beginning, than to do battle with a seductive idea once it has gained entry. A person who wants to prevent a burglary makes every effort to prevent a burglar from gaining entrance in the first place. Like taking precautions that will prevent a burglary, we must never allow ourselves to entertain temptations, for that would be like inviting a criminal into your home with the intent of trying to talk him out of steal from you.

Many are convinced that sexual needs are so insurmountable in strength, as to make it impossible to resist. This is only the case when we habitually give in to the passions, and avoid using the tools given to us by the Church to bring our body into submission. If we observe the periods of fasting, especially the Wednesday and Friday days of abstinence, eat moderate amounts of food, avoid the overuse of alcoholic, and say no to drugs, we will have taken a big step forward in our struggle with lust. Remember, a healthy body contributes to the health of the soul.

Finally, it is good to take to heart the advice of Saint Ephraim of Syrian, "Think about the good so as not to think about the bad." Guard against spending time with people whose jokes and story-telling are occasions for sinful thoughts, and avoid bad company, for "Bad company corrupts good character (1 Corinthians 15:33)."

Evangelisk katolsk?

- et emne til eftertanke, under en kirke-fejring af Martin Luther

Bringes her revideret, efter oplæg ved pastor em. Bjørn Hansen og samtale i Sankt Ansgar Fællesskabet, Kingos Kirke, Kbh N, den 18.02.2014

For alle!

"Katolsk" er græsk og betyder egentlig, "det, som omfatter helheden" - eller sagt i Kirken, "det, som altid og alle vegne er blevet forkyndt, troet og lært om Kristus". - Med tros-formlen i dens Nicænske udgave bekender vi i den 3. artikel: troen på ÉN, HELLIG, KATOLSK og APOSTOLISK KIRKE. - Og dermed bekender Kirken om GUD HELLIGÅND, at Han er Kirkens kraft, der samler den til ÉN - imod alle kætterske splittelser, & samler Kirken som HELLIG, fordi den tilhører Gud i Kristus, & som KATOLSK (i ældre dansk sprogbrug oversat med "almindelig") fordi Kirken altid og alle vegne holdes gæstfrit åben af vor Gud, åben for enhver, som vil, kan og tør tro Gud, & endelig, at Han samler kirken som APOSTOLISK, fordi Kirken ubrudt fra apostlene, gennem deres efterfølgere i menighederne er vandret frem gennem tiden til os her! og nu!

Glæden!

Som "Evangelisk" er Kirken tydeligt og godt beskrevet i Bibelvidnesbyrdet. - Julens engel forkynnder (Lk 2,10) "en stor glæde, som skal være for hele folket". "Evangelisk" (ligeledes græsk) betyder netop et budskab, som forkynnder glæde. Ikke bare sådan opstemt glæde i al almindelighed, men en glæde med substans, indhold: Først består glæden i "Frelseren" selv, Guds svar til os mennesker på vor Guds-længsel, & dernæst kommer glæden af hans frelser-rang: "Kristus", den Salvede, altså Davids-efterkommeren, som blev forjættet profetisk under den Gamle Pagt. Han skal kaldes "Herren". Kong David så Ham forud (Ps 110) som sin egen efterfølger og overmand på Guds trone.

Derfor hed det også i Gabriels bebudelse til jomfruen Maria i Nazaret, at Han - hendes spæde, førstefødte - skulle kaldes "den Højestes Søn" og være "konge til evig tid" i "Riget uden ende". Så fast en substans har den evangeliske GLÆDE!

Den bibelske triumf

Straks fra evangeliets første officielle forkyndelse i verden klinger glæden med: Johannes Døber prædiker omvendelses-bod, før et menneske kan indgå i Guds Rige, det ganske nært forestående. Og Jesus optager straks efter sin dåb hos Johannes i Jordanfloden samme forkyndelse, nu som en invitation til at gå ind: "Omvend jer og tro på evangeliet, for Guds Rige er kommet nær!" (Mk 1,4 & 15 & parr.). "GLÆDEN" er GRUNDTONEN.

Og dette fortsætter triumferende, da Jesus i Åndens kraft sejrer over Djævelen og hans fristelser i ørkenen, eller på sin rundvandring i Galilæa prædiker ordet, inviterende, frelsende og undergørende. Alt medens Han ligner Guds Rige med festen for den fortabte, der vender hjem, eller optimistisk glad jævnfører det mindste frø med den største vækst, og fryder sig over det rige udbytte af den gode, modtagelige jord. Med hvilken glæde ser ikke kongesønnen frem til at hjemføre sin brud under herlig fest? - Således er det evangeliske budskab om Riget ikke bare glæde, men selve GLÆDEN.

Pagten er universel

Den store glæde, som skal være for hele folket: Bemærk, evangeliets kategori er ikke "glæden" alene. Dets væsen er samtidig "katolsk", d.v.s. for hele folket. Bibelvidnesbyrdet kender i den forbindelse til en FREMADSKRIDENDE UDVIDELSE af glædens perspektiv. Det begynder allerede i Det Gamle Testamente med løftet til Evas afkom: at Han skal knuse slangens hoved. Fortsætter dernæst i udvælgelsen af Abraham som stamfader og forjættelsen af folkets fremvækst, så talrigt som havets sand og himlens stjerner. Denne "Abrahams-katolicitet" fra den Gamle Pagt, som omfatter hele pagtsfolket efter stamfaderen, udvides i den profetiske tid til at være et inviterende lys fra ejendomsfolket Israel, som skal blive "synligt for alle".

folkeslag". I Jes 60,3 profeteres det over Jerusalem, at "folkeslag skal komme til dit lys". Det samme lyder gennem profeten Mika (4,1). Herfra går en direkte tråd til Domsscenen i den yderste dom (Mt 25,32), da folkeslagene skal samles, og Jesus vil skille dem fra hverandre, som hyrden skiller fårene fra bukkene. – Alle folkeslagene skal da samles foran tronen, foran dommersædet.

Og fortsat gennem det Nytestamentlige vidnesbyrd, bryder den "evangeliske katolicitet" frem af patriarkers og profeters jord: Englens budskab om "Glæden, som skal være for hele folket" modtages først af hyrder i Israel, men høres dernæst af folkeslagene, repræsenteret af Vismændene (de Hellege tre Konger) som ser og følger stjernen. Og med dem skal alle folkeslag i tidens løb få øje på skæret fra Kristi krybbe, frelsen fra Hans kors og opstandelse. – "Evangeliet" sendes af Jesus ind i verdensoffentligheden under Hans og Apostlenes vandringer fra by til by - i Israel først. Men dernæst rækkes budskabet ud til al verden, da Jesus på Himmelfartsdagen har ført frelsesværket til ende (Mt 28,16-20), og fra da skriver "alle folkeslagene" ind som evangeliets adressater:

"Gå ud i alverden, og gør alle folkeslagene til mine disciple ...!" Ved tro og dåb samt ved opdragelse til troens lydighed kan det ske. –

Den apostoliske pinselilje ...

Og da tager glædens fest som kristen kirke sin begyndelse i troende hjerter. End ikke martyriet – skal det vise det sig – på ethvert sted og til alle tider, vil kunne slukke martyrens håb til Kristus midt i lidelser. Døden kommer til ham som udfrielse fra smerterne, og som håbets indfrielse med glæde. – Gennem de første 1.000 år lever Kirken således som én, hel og på alle steder udelt. Endog så fjernt som til Danmark når evangeliet, endnu medens Kirken synligt er én udelt og apostolisk enhed - den ene glæde for os alle.

... og kraften i løget - det ene?

Men efter 1.000-året indtræffer ulykken. En ortodox katolicisme stiller sig kritisk over for en romersk. Et skisma, (d.v.s. et skel, men ikke en adskillelse), trækkes midt ned mellem øst og vest i kristenheden. "Ortodox" tro i Øst (dvs. ret-troende, ret-tilbedende, ret-vandrende) kunne med sine stærke reservationer over for Vesten synes, provokerende at påstå sin "ret" i modsætning til "de andre". Med Reformationen i 1500-tallet får vi, i stedet for re-formation (gen-dannelse af Kirkens egen skikkelse) et egentligt, tragisk kirkebrud, under gensidige forkætringer, pavelige bandlysninger og interdikt-forbud over hele lande og landsdele. – En del af "protestanterne" antog gerne æresnavn af protesterende, "nej-sigere", desværre! Kan man forestille sig noget mere indholdsløst end et "nej"? Desto mere, jo længere og jo stædigere det gentages? Til slut blot som princip: ikke at ville nogen enhed? – Lidt mere optimistisk valgte man for vores del i Nordeuropa at kalde sig "evangelisk lutherske".

Det duftede trods alt fortsat af "glæden", skønt hensigten dermed var at trække grænsen over for den helgen-tradition, som på reformationstiden med rette kunne kritiseres for overdrevent moraliserende træk: lovtrældom og gerningsretfærdighed? – "Luthersk" som bidrag til selve navnet kunne dog gerne undværes. Sandheden i Kristus er ikke til guruer, kun til broderskab i Guds familie.

Alle splittelser til trods oplever vi dog i vor tid håb om Kirkens enhed. Det fornemmes i de nedarvede elementer af sandheden, som hver kirkeafdeling har bevaret hos sig: - de Ortodokses vej kendetegnes f.eks. af tillid til den overleverede liturgi og tilbedelse, hvilket bl.a. kommer til udtryk i brugen af talrige ikoner, og understreger det universelle fællesskab mellem alle troende i Kristus, på jorden og i Himmelen. Roms biskop, på Peters Stol, anerkendes af ortodokse kristne som den første blandt ligemænd. – Samme stol bevares troligt af de Romersk Katolske.

De ser i Pavens embede og ordinationens apostoliske succession garanten for ordenen og enheden i kirkelegemet, og ser livet bevaret ikke mindst ved frelsens sakramentale bånd af nåde fra Himmel til jord. - Ikke fjernt herfra finder vi Martin Luthers bestræbelser på at relancere den hellige Apostel Paulus' vidnesbyrd om frelsen for syndere, alene ved tro på forsoningen i Kristus Jesus. Forkyndelsen af den evangeliske glæde bør, ifølge ham, ske på folkets modersmål, ligesom også den poetisk salmesang. Traditionel liturgi værdsættes af ham i enklere form, og nadver-sakramentet bør uddeles i begge skikkelser: brød og vin. - Ret så mange af sådanne væsentlige elementer i "glæden" turde være samlende for Kirken frem for splittende?

Kirken er og bliver jo "evangelisk katolsk" - Glæden for alle, altid og alle vegne.

Menighedens livserfaring p.t.

Til slut var det nok værd at opfordre hver enkelt til opmærksomt at gøre strejftog ind i vore egne gudstjenestevaner og menighedsliv.

Overalt vil vi støde på den evangeliske åbenhed over for alle, og den indbyrdes glæde med hverandre, som vi gennem Bibelens og Kirkens historie har fundet kendetegnende for Kristi Kirke. - Kirken forbliver nemlig Jesus selv, Hans skikkelse, Hans legeme, synligt iblandt os. Synligt tjener Han os nu, som Han tjente engang. - Hemmeligt er vi tilsammen lemmer på Hans legeme nu, tjenende i forskellighed, men altid i kærlighed, skriver Apostlene. Det er sådan, Jesus arbejder. - Og "glæden" bryder synligt frem gennem denne Kristi herlighed - dengang fysisk synligt, nu sakramentalt! - "Ordet blev kød og tog bolig iblandt os" - dengang! Sådan skete det! "Og vi så Hans herlighed, som den Enbårne har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed" (Joh 1,14). - Sådan fik de lov at se dengang! - Dog er Kirken fortsat Ham selv: Vi er Hans lemmer. Kirkens gudstjeneste, er hans omsorg for os. Kirkens liv, er Hans selskabelighed, Hans undervisning, Hans kampe med os og for os, Hans opmuntring til os, Hans glæde med os! - Som disciplene dengang så Hans herlighed, synger vi fortsat lovsangen udelt, til vor Guds herlighed, "med hele Din menighed på jorden og i Himlen, i kor med

alle engle", som det hedder i præfationsbønnen hos os, ved nadverens indledning. Og vi lovpriser Ham, så meget mere som vi i kommunionens øjeblik modtager Ham selv i brødet og vinen, får Ham givet og indoptager Ham i vore munde og hjerter, når Han selv ved sin tjeners hånd rækker os sig selv, for at tildele os forsoning og liv hos vor Gud. - Selv er vi altså i nutiden fortsættelsen af den "brødsbrydelse", som de første delte "med hverandre i hjemmene", medens de "jubilende priste Gud" (ApG 2,46-47): Ét i Kristus, ét i glæde, ét i Pinsens mission.

Gudstjenesten med **Brødsbrydelsen**, som det hed i Aposteltiden, er således Kristi stadige og fortsat basale nærvær hos os, Hans første livsytring iblandt os, dengang som nu. **Dåben** følger naturligt på eksistensen af den nadverfejrende forsamling. (Jvf. NB: først nadverindstiftelsen, Skærtorsdag, så dåbsbefalingen, Kristi Himmelfarts dag). Dåben er således Kristi udtraktede hånd til alle slags små i denne verden, Hans næste livsytring. Og derigennem rækker Han os **hele menighedens liv**, (forskelligartet, som allerede nævnt), men efter enhvers behov, frem for alt: gæstfrit, omsorgsfuld og glædesstrålende henvendt til enhver.

Summen:

Således udgør **KIRKEN** fællesskabet af alle troende. Den er Guds familie, brødrenes og søstrenes fællesskab i troen. -

Alle er vi ét i Kristus! Alle én i Ham!

Gæstfrie som Han, i "**Glæde**" - evangelisk!

& Gæstfrie som Han, "**mod enhver**" - katolsk!

Fællesskabet KIRKELIG FORNYELSE

Formand og redaktør af Re-formatio: René Yde, Danmarksgade 16, st. th. 9800 Hjørring. Tlf. 25 47 51 15, e-post. reneyde@gmail.com

Næstformand: Chr. Ankerstjerne Rønneberg, Sdr. Fasanvej 20, 2000 Frederiksberg. Tlf. 40449204

Kasserer: Nete Marie Hjorth Madsen, Gillesager 268, 2605 Brøndby. Tlf. 36757165

Bankforbindelse: Danske Bank, Reg.nr. 1551; kontonr. 2 08 81 42

Ved overførsel fra udlandet: SWIFT-BIC: DABADKKK, IBAN: DK25 3000 0002 0881 42

Medlemskab af Fællesskabet KIRKELIG FORNYELSE koster 300, - årligt. Abonnement på RE-FORMATIO koster 200, - årligt og løber indtil det opsiges skriftligt. Adresseændringer meddeles kassereren.

Læserindlæg, artikler, boganmeldelser, annoncering af arrangementer og andet til bladet modtages med glæde og tak.

Indhold:

På forsiden: Den hellige Maria af Ægypten ved René Yde: 2

Prædiken på Passions-søndag af Bjørn Hansen: 3

Formandstale i FKF 2014 af René Yde: 7

Program for landskonvent: 11

Lust af abbed Tryphon: 16

Evangelisk katolsk? af Bjørn Hansen: 18